

Paris – Jurnal de călătorie

Luni, prima zi

Aterizăm, luăm metroul, cutreierăm holurile subterane labirintice cu bagaje grele în spate, ajungem la hotel, zacem puțin în camere și plecăm iar. Abia când am văzut de pe un pod Turnul Eiffel în depărtare, m-a izbit: chiar suntem în Franța! La fiecare pas eram întâmpinați de statui și monumente. O croazieră pe Senna ne-a scos în cale muzee, Academia Franceză, Notre Dame, Obeliscul de la Concorde, Grand et Petit Palais, Hotel De Ville, clădiri elegante și clădiri impozante. Seara, rețin o ultimă imagine: ne întoarcem spre hotel cu Turnul Eiffel pâlând în spate.

Mărti

În această zi era programată vizita la școala parteneră din proiectul Erasmus+, Lycee Albert de Mun, un liceu specializat pe gastronomie, management și design vestimentar.

Depășim străzi înguste, balcoane elegante din care curg flori leneșe și un magazin de brânzeturi. La liceu, suntem întâmpinați de zâmbete trecătoare și priviri curioase. Am fost îndrumați de către profesorii francezi într-o sală în care ne așteptau un grup de adolescenți intrigati și un bufet cu patiserii. În aer plutea dorința de a conversa, curiozitatea, dar și o retenție apăsătoare. Totuși, natural, bariera invizibilă care ne separa grupurile a fost depășită. Fiecare dintre noi s-a regăsit într-un grup, motiv pentru care conversațiile curgeau la nesfârșit, ca un izvor de entuziasm, chiar dacă elevii francezi nu stăpâneau prea bine limba engleză. A avut loc un joc de cunoaștere în care am putut interacționa cu fiecare elev în parte și ne-am prezentat reciproc școlile și sistemul de învățământ. La ora mesei, am fost separați în două săli de mese diferite. Grupul meu a ajuns într-o sală mică, dar avantajul nostru era că puteam sta alături de elevii francezi. Eu am stat la masa cu 3 fete. M-am regăsit mult în grup și am dezbătut felurite interese comune într-o atmosferă relaxantă, de parcă ne cunoșteam de o grămadă de timp. Consider că mulți români s-au potrivit grupurilor de elevi lângă care au stat. Am mâncat preparate gătite și servite de elevii scolii de la profilul de artă culinară. Celălalt grup a mâncat în restaurantul oficial al școlii, un local deosebit de rafinat cu preparate pe măsură. În final, românii au fost reuniți și am parcurs un traseu stabilit de profesorii francezi. Am trecut pe lângă Muzeul Rodin, Domul Invalizilor, Podul Alexandre III, Place de la Concorde și Grădinile Tuilleries, unde ne-am despărțit de elevii francezi. Seara, am traversat parcul Monceau și Arcul de Triumf.

Miercuri

Dimineața ne-am trezit în alertă pentru a vizita Saint Chappelle. Acesta s-a dovedit a fi unul din locurile mele preferate vizitate în Paris. Pe obraji ne tremura lumina albastră în pete calde. Eram prinși într-o cameră de vitralii înalte, iar spațiul se simțea larg, infinit.

La Muzeul Orangerie am întâlnit primul necunoscut amabil. Un tânăr paznic de la intrare ne-a întâmpinat zâmbind și ne-a clarificat deschis și calm toate curiozitățile. Muzeul se întindea pe mai multe etaje, iar în inima sa se ascundea atracția principală, „Nuferii” lui Monet. Camerele lungi te purtau printre undele lacului, și parcă te simțai acolo, prins între toate diminețile calde și apusurile de soare surprinse în pictură. Lumina curgea în pete pe apă și culorile cerului răsăreau obosite prin ceața ce parcă învăluia întreg peisajul surprins. Oamenii din sală erau cuprinși de o stare generală de visare.

Joi

Dimineața am luat trenul spre Versailles. Eu eram responsabilă de planificarea acestei zile și mă culcasem pe la 2 noaptea după ce am realizat că nu știam traseul către palat. Ajunși acolo, am întâmpinat o problemă la biletele achiziționate anterior. Stres, panică, telefoane. A trebuit să mai petrecem câteva ore în micul oraș. Ne-am despărțit, dându-ne întâlnire la statuia din fața palatului. A început ușor să plouă și ne-am adăpostit într-un magazin micuț de muzică. Acolo am întâlnit în sfârșit o persoană care vorbea fluent engleza. Unii dintre noi au cântat la chitară, iar vânzătorul ne-a acompaniat la tobe bongo. Ne-a recomandat albume, ne-a povestit despre David Bowie și în final ne-a făcut o poză cu un polaroid ca amintire. A fost al doilea necunoscut amabil din Franța. Palatul Versailles era maiestuos, cu grandioasa sală a oglinzilor, dar grădinile au fost locul meu preferat. Până să ieșim din palat, printre picăturile de apă se strecuraseră și unde agitate de vânt. Astfel, când am ieșit, toți eram cu părul vâlvoi. Cu buclele fluturând în vânt, ne-am aventurat printre bolți, copaci înalți și statui elegante. Mi-a părut rău că nu am avut mai mult timp să cutreierăm toate aleile grădinilor, dar la finalul zilei toți simțeam cum ne scurgem în scaunele trenului.

Vineri

Cu chiu cu vai, am urcat la pas toate treptele Turnului Eiffel. Sus am fost răsplătiți cu o vedere panoramică impresionantă, ce ne dezvăluia arhitectura fiecărui parc și clădirile vizitate anterior în miniatură.

Am luat metroul spre cartierul Montparnasse. Ne-am aventurat prin labirintul de străzi pietruite și case îmbrăcate în iederă, fiecare apucând-o în altă direcție. Totuși, un lucru era clar: punctul de întâlnire era Basilica Sacre-

Coeur. Pe drum, ne-am lipit unui grup de elevi cunoscuți de la liceul Albert de Mun. Am fost toți entuziasmați de reuniune, iar ei au luat rolul unor călăuze prin străduțele împletite. Am ajuns la Sacre-Coeur cu mult înaintea profesoarelor noastre, așa că ne-am consumat orele pe scările din fața bazilicii, jucând „Ninja”, compunând cântece și râzând.

Sâmbătă

Opera Garnier a fost mult mai frumoasă decât interiorul Palatului Versailles, poate chiar cel mai impresionant loc pe care l-am văzut în Franța. Opera se impunea prin ornamente arhitecturale maiestuoase, niște scări largi, împodobite cu zei pictați cu aur și săli splendide de oglinzi. Afară ne-au întâmpinat șiroaie de apă. O zi ploioasă pe străzile Parisului.

Am ajuns în sfârșit la Muzeul Louvre, un loc pe care l-am mitizat pe tot parcursul copilăriei, în care nu mi-aș fi imaginat vreodată că voi ajunge. Iarăși, ne-am răsfiat în grupuri mici. Mergeam entuziasmată cu o listă de picturi și sculpturi pe care doream să le văd în mână. Am absorbit „Moartea lui Marat”, „Psyche revived by Cupid's kiss”, „The Turkish bath”, „La Jeune Martyre”, „Victoria înaripată” și alte sute de opere de artă.

Miruna Dospinescu
Clasa a X-a I